

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. K. kwoty 6.553,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 11 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, a w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzone roszczenie wynika z wierzytelności nabytej przez powoda w drodze umowy cesji. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania umownego dotyczącego zwrotu kwoty pożyczki, nie wywiązał się także z ugody zawartej z powodem w 28 września 2018 r. dotyczącej rozłożenia na raty zadłużenia wynikającego z ww. pożyczki, dlatego też pozew jest konieczny i uzasadniony.

Na kwotę dochodzoną pozwem złożyły się:

- 6.323,67 zł - tytułem niespłaconego kapitału,
- 113,31 zł oraz 116,42 zł – tytułem odsetek umownych i odsetek za opóźnienie.

Pozwany A. K. w sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od strony powodowej kosztów procesu, a w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł następujące zarzuty:

- 1) nieistnienia roszczenia dochodzonego pozwem,
- 2) niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia,
- 3) niewykazania przejścia na powoda dochodzonego roszczenia,
- 4) brak legitymacji czynnej po stronie powodowej,
- 5) zawyżenie zadłużenia poprzez naruszenie przepisów art. 385¹ k.c., art. 58 § 2 i art. 5 k.c.,
- 6) braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem.
- 7) prekluzji dowodowej dla dalszych twierdzeń i dowodów składanych przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. w dniu 4 sierpnia 2017 r. zawarł za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość (strony internetowej) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (działającą jako (...)), umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 4.500,00 zł.

A. K. zobowiązał się do jednorazowej spłaty zobowiązania umownego w terminie 30 dni, tj. zwrotu kwoty pożyczki wraz z opłatami dodatkowymi, tj. prowizją wynoszącą 1.233 zł i odsetkami 36,89 zł. Kwota 5.769,89 zł stanowiła całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta (pożyczkobiorcę). W przypadku niezwrócenia ww. kwoty w ww. terminie, A. K. zobowiązał się do zapłaty odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z warunkami umowy A. K. miał prawo do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, bez podania przyczyny.

A. K. nie wywiązał się z ww. zobowiązania w umówionym terminie i nie dokonał zwrotu należnej kwoty.

Dowody: potwierdzenie dokonania transakcji – k. 60, ramowa umowa pożyczki (...).03.2017r. - k. 61-77 r., potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...) k. 78-80.

W dniu 27 kwietnia 2018 r. (...) Ltd. z siedzibą na Malcie (działający jako Zbywca) zawarła z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. (działającym jako Fundusz) umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

W § 2 umowy (...) Ltd. z siedzibą na Malcie oświadczył, że przysługują mu wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych (kredytów konsumenckich) zawartych pomiędzy dłużnikami a pierwotnymi wierzycielami m.in. spółką (...) sp. z o.o., a które to wierzytelności (...) Ltd. z siedzibą na Malcie nabył bezpośrednio od wierzycieli pierwotnych na mocy umów cesji wymienionych w § 2 umowy. Wierzytelności nabyte przez Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zostały szczegółowo określone w załączniku nr 7.

Do umowy dołączono wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, w którym wskazano, iż A. K. posiada zadłużenie z tytułu kapitału w wysokości 4.500 zł, z tytułu odsetek w wysokości 540,59 zł oraz z tytułu kosztów w wysokości 1.233 zł.

A. K. został zawiadomiony przez Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. o ww. przelewie wierzytelności.

Dowody: umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika – k. 41-52, zawiadomienie – k. 81.

W dniu 3 września 2018 r. A. K. zawarł ugodę z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W., w treści której ww. Fundusz oświadczył, że nabył od (...) Ltd. w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z 17 kwietnia 2018 r. wierzytelność pieniężną wobec osoby zadłużonej z umowy pożyczki nr (...) z 4 sierpnia 2017 r. zawartej z (...) sp. z o.o., która na dzień zawarcia ugody wynosi łącznie 6.384,06 zł.

A. K. oświadczył, że uznaje wierzytelność co do zasady, jak i wysokości i zobowiązuje się do jej spłaty na zasadach opisanych w ugodzie, tj. do spłaty kwoty 7.388,77 zł, na poczet której składają się kwota 6.384,06 zł z tytułu wierzytelności oraz kwota 1.004,71 zł z tytułu odsetek umownych, w 61 ratach miesięcznych ratach w wysokości po 121,00 zł każda, poza ostatnią ratą, której wysokość ustalono na kwotę 128,77 zł. Termin zapłaty pierwszej raty przypadał na 28 września 2018 r., zaś ostatniej – 30 września 2023 r.

W ugodzie strony zastrzegły, że w przypadku opóźnienia osoby zadłużonej w płatnościach stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel zastrzega sobie prawo wypowiedzenia ugody na zasadach określonych w ugodzie, to jest wypowiedzenia dokonanego z zachowaniem siedmiodniowego terminu wypowiedzenia; po upływie terminu wypowiedzenia cała pozostała do zapłaty kwota ma się stać natychmiast wymagalna i może być dochodzona przed sądem, przy czym wierzyciel może naliczać odsetki za opóźnienie od pozostałej do spłaty kwoty zadłużenia.

Zgodnie z postanowieniami ugody, osoba zadłużona mogła, bez podania przyczyny, odstąpić od ugody w terminie 14 dni od daty jej zawarcia składając pisemne oświadczenie o odstąpieniu według przedłożonego wzoru.

A. K. nie zapłacił czterech kolejnych rat w terminach określonych w ww. ugodzie, w związku z czym sporządzono pismo z 29 stycznia 2019 r. stanowiące wypowiedzenie ugody i wezwanie do zapłaty po upływie 7 dni wypowiedzenia całej kwoty zadłużenia w wysokości 6.440,09 zł, do której codziennie będą naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie – pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z 11 marca 2019 r. Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. ponownie wezwał A. K. do spłaty zadłużenia, które na dzień sporządzenia pisma wynosiło 6.478,21 zł w terminie do 18 marca 2019 r., także pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowody: ugoda – k. 55-58, oświadczenie – k. 58, informacja wierzyciela i zestawienie wpłat – k. 95-96, pismo z 19.01.2019 r. (wypowiedzenie) – k. 53, pismo z 11.03.2019 r. – k. 54.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód dochodził roszczeń, których źródłem była umowa pożyczki zawarta przez pozwanego A. K. z poprzednikiem prawnym powoda, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Nie mniej jednak, powód w niniejszym postępowaniu roszczenie swoje oparł na zawartej z pozwanym w dniu 3 września 2018 r. ugodzie. Na mocy postanowień tejże ugody pozwany uznał roszczenie i zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda jasno określonej kwoty, na warunkach precyzyjnie określonych w pisemnej treści ugody. Należy podkreślić zatem że ugoda jest umową konsensualną, kauzalną i wzajemną. Zgodnie z przepisem art. 917 k.c., przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z przepisu tego wynika, iż ugoda może zostać zawarta w szczególności w celu uchylenia niepewności co do roszczeń wynikających z istniejącego stosunku prawnego, zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z istniejącego stosunku prawnego, uchylenia sporu już istniejącego lub mogącego powstać. W doktrynie wskazuje się, że ugoda zalicza się do kategorii tak zwanych umów ustalających, które zmierzają do nadania określonemu stosunkowi prawnemu cechy pewności i bezstronności. Ugoda może wywoływać skutki odnowienia.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, należy podkreślić, iż ugoda, na treści której roszczenie oparł powód, nie została zawarta między poprzednikiem prawnym powoda (cedentem wierzytelności), lecz między powodem, a pozwanym. Elementem tej ugody było uznanie wierzytelności nabytej w drodze przelewu wierzytelności. Strony mogły ukształtować swobodnie łączący je stosunek, zaś sam pozwany w treści ugody, której treść, ani okoliczności zawarcia nie zostały zakwestionowane w sprawie, uznał istnienie oraz fakt przejścia wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu na powoda. Strona pozwana nie wykazała przy tym, by oświadczenie złożone przez pozwanego, zawierające zgodę na zaproponowane warunki ugody oraz uznanie dochodzonej wierzytelności, obarczone było wadą oświadczenia woli, od którego skutków pozwany mógłby uwolnić się na podstawie szczególnego trybu, o którym mowa w art. 918 k.p.c. Pozwany nie twierdził, ani tym bardziej nie udowodnił okoliczności umożliwiających przyjęcie, iż skutecznie uchyliła się od skutków prawnych ugody, wbrew obowiązкови dowodzenia spoczywającemu na nim w myśl art. 6 k.c.

Powód celem udowodnienia swojego roszczenia przedłożył między innymi umowę pożyczki z 4 sierpnia 2017 r. łączącą pozwanego z pierwotnym wierzycielem, umowę przelewu wierzytelności wraz wyciągiem z jej elektronicznego załącznika wskazującym i indywidualizującym wierzytelność będącą jej przedmiotem, pismo zawierające zawiadomienie dłużnika o sprzedaży wierzytelności, wreszcie ugodę zawartą z pozwanym odnoszącą się w swej treści wprost do przedmiotowej umowy pożyczki i cesji oraz pismo zawierające wypowiedzenie ugody.

W ocenie Sądu istotne fakty, na których oparto powództwo, w tym treść i warunki umowy pożyczki, do której odnosiła się ugoda, zostały należycie wykazane przez stronę powodową poprzez przedłożenie wyszczególnionych powyżej dokumentów. Zdaniem Sądu nie było podstaw do kwestionowania ww. dokumentów i wydruków, tym bardziej, że były one ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniały, tworząc spójny obraz stanu faktycznego opisanego powyżej. W trakcie postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności podważające autentyczność ww. dokumentów i wydruków. Pełnomocnik powoda przedłożył do akt sprawy ww. dokumenty potwierdzone za zgodność z oryginałem, poza wydrukami umowy. W tym miejscu należy zaznaczyć, że po pierwsze, odpis pisma procesowego, a zatem również załącznika do tego pisma, nie musi być poświadczony za zgodność z oryginałem. Uznać bowiem należy, iż wystarczającym jest, iż egzemplarz kopii tych dokumentów dla Sądu takowe poświadczenie zawiera, aby uznać moc dowodową takiego dokumentu w sprawie i dokonać jego oceny w świetle przepisów regulujących dowód z dokumentów, a nie przepisów odnoszących się do innych dowodów. Po drugie zaś, dowód w postaci wydruku nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. albowiem nie został opatrzony podpisem własnoręcznym

bądź kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Niemniej jednak, taki wydruk podlega ocenie jako inny dowód w oparciu o treść art. 233 k.p.c. zatem stanowi dowód w sprawie, z tym że jego moc dowodowa oceniana jest w kontekście całokształtu zebranego materiału dowodowego w sprawie. Sama zatem okoliczność, że fakt zawarcia umowy pożyczki jest odzwierciedlony jedynie na wydruku, nie stanowi podstawy do wyłączenia takiego dowodu z materiału dowodowego, na podstawie którego ustalany jest stan faktyczny w sprawie, powoduje jedynie, iż wydruk taki musi zostać oceniony w świetle całokształtu materiału dowodowego, przy uwzględnieniu podnoszonych przez strony twierdzeń oraz zarzutów. Zatem brak na tych dokumentach podpisu, czy też jakiegokolwiek klauzuli poświadczeniowej, nie stanowi przeszkody do uznania, że wydruk taki stanowi dokument prywatny, który podlega ocenie w świetle przepisów regulujących ten rodzaj dokumentu.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd dał wiarę wszystkim ww. dowodom i oparł na nich swe ustalenia faktyczne. Dokumenty te potwierdziły warunki na jaki pozwanemu udzielono pożyczki, a także wykazały jakich informacji o swoich danych osobowych udzielił pozwany pożyczkodawcy. Strona powodowa wykazała przede wszystkim, że po nabyciu wierzytelności wobec pozwanego od pierwotnego wierzyciela, zawarła z pozwanym umowę ugody, na mocy której pozwany przyjął do wiadomości nabycie przez powoda przedmiotowej wierzytelności, a następnie uznał w całości swoje zadłużenie i zobowiązał się wobec powoda do jego spłaty w ratach wraz z odsetkami, na warunkach ustalonych ze stroną powodową właśnie w ugodzie.

Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie strony powodowej zostało udowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości, także co do nabycia wierzytelności w ramach umowy cesji. W ocenie Sądu, zawarta między stronami umowa zawierała wszelkie istotne elementy, by uznać ją za skuteczną. Umowa ta jednoznacznie bowiem określała strony umowy oraz przedmiot umów. Przedmiotem umowy było przeniesienie na rzecz nabywcy wierzytelności szczegółowo określonych w Załączniku do umowy. Wierzytelności te przysługiwały z tytułu z umów pożyczek gotówkowych. Do ich przeniesienia na Cesjonariusza doszło w dniu zawarcia ww. poszczególnych umów. Do umowy dołączono Załącznik, w którym wskazano, że A. K. posiada zadłużenie w konkretnej wysokości. Dokumenty te nie budziły wątpliwości i należało przyjąć, że stanowiły załącznik do umowy, wymieniony w treści umowy przelewu wierzytelności, obrazujący wykaz wierzytelności stanowiących przedmiot umowy.

Reasumując, zdaniem Sądu, w ww. stanie sprawy, nie może budzić wątpliwości, że wymienione wierzytelności przeszły na nabywcę. Poza powyższymi argumentami, uwzględnić bowiem należy także domniemania faktyczne. Oprócz powyższych dowodów w postaci umów cesji wierzytelności, strona powodowa złożyła umowę pożyczki, formularze, ugody, które to dowody dawały pełne podstawy do przyjęcia, że ww. umowa cesji wierzytelności była skuteczna wobec pozwanego. Strony ww. umów uzgodniły, że zbywca przekaze cesjonariuszowi dokumenty dotyczące wierzytelności stanowiących przedmiot umowy przelewu wierzytelności. W świetle powyższego, tym bardziej nie może budzić żadnych wątpliwości, że zawarte między stronami umowy cesji wierzytelności były skuteczne i ważne. Dysponowanie tymi dokumentami przez stronę powodową potwierdza fakt dokonania przelewu wierzytelności.

Mając zatem na uwadze powyższą argumentację, przyjąć należało, że strona powodowa w należyty sposób wykazała swoją legitymację czynną w rozpoznawanej sprawie.

Z uwagi na wykazanie przez stronę powodową legitymacji czynnej, należy przejść zatem do oceny materialnej podstawy powództwa.

Odnosząc się w ogólności do zarzutów pozwanego, należy wskazać, że pozwany nie wykazał, aby spłacił zadłużenie z tytułu pożyczki (ugody) w całości bądź w większej części niż wynika do z pozwu. Podniesione przez pozwanego zarzuty nie mogły być uwzględnione. Chybiony okazał się zarzut nieudowodnienia istnienia roszczenia. Strona powodowa przedłożyła bowiem umowy, z których wynika wysokość i wymagalność dochodzonego roszczenia, a w piśmie z 16 października 2019 r. wskazała sposób ustalenia wysokości dochodzonego pozvem roszczenia. Stąd do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozvem wraz z odsetkami.

Podstawę stosunku prawnego, z którego wynikało zobowiązanie objęte pozvem, stanowiła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną

ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Poza sporem w sprawie było, że umowa pożyczki opisana w ww. stanie faktycznym, podlegała regulacjom ustawy o kredycie konsumenckim.

Powód wskazał, że pozwany zawarł przedmiotową umowę pożyczki gotówkowej przez portal Pożyczkodawcy.

Przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ww. ustawy). Zgodnie zaś z art. 29 ust. 1 ww. ustawy, umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z kolei art. 29 ust. 2 tej ustawy stanowi, że kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi.

Odnosząc powyższe regulacje prawne do realiów rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że forma pisemna czynności prawnej zastrzeżona w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim została przewidziana dla oświadczeń wszystkich stron czynności. W tym zakresie zaznaczenia wymaga, że pozwany A. K. nie zakwestionował, aby nie złożył oświadczenia woli dotyczącego przedmiotowej umowy pożyczki. Ponadto, z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów wynika domniemanie faktyczne złożenia przez pozwanego oświadczenia woli w przedmiocie umowy pożyczki. Domniemanie to należy wyprowadzić z zestawienia treści umowy pożyczki oraz z potwierdzenia istnienia tej umowy przez pozwanego w treści ugody, gdzie wskazano wprost datę umowy pożyczki i jej numer oraz kwotę jaka pozostaje do zapłaty. Tym samym w ocenie Sądu I instancji, strona powodowa wykazała, że strony łączyła umowa kredytu konsumenckiego zawartego na odległość (umowa pożyczki).

Nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty pozwanego związane z niewykazaniem przez stronę powodową wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa wykazała wysokość zaległości poprzez przedstawienie umowy pożyczki oraz ugody, na podstawie której pozwany zobowiązał się do zapłaty. Pozwany kwestionując wysokość zaległości nie przedstawił dowodów wykazujących, aby należność z tego tytułu była w jakiegokolwiek części przez niego spłacona. To na nim spoczywał ciężar dowodu w ww. zakresie spełnienia przez niego świadczenia. Brak było potrzeby zatem wykazania przez stronę powodową sposobu rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwanego. Nie sposób wymagać, aby strona powodowa wykazała fakt niezwrócenia przez pożyczkobiorcę kwoty otrzymanej tytułem umowy pożyczki.

Ponadto, z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut zawyżenia zadłużenia poprzez naruszenie przepisów art. 58 § 2 i art. 5 k.c., należało przeanalizować treść umowy pożyczki w zakresie potencjalnego występowania klauzul abuzywnych. Zgodnie z treścią przepisu art. 385¹ § 1 k.c. do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek, zgodnie z którymi:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie,
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki stron pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
- 3) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta,
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Za niezgodnione indywidualnie ustawodawca określił te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 k.c.). Zdaniem Sądu I instancji,

strona powodowa okoliczności tej nie wykazała. Specyfika sposobu zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki zarazem jednoznacznie wskazuje na brak rzeczywistego wpływu konsumenta na jej treść.

Przez "dobre obyczaje" w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. należy rozumieć pozaprawne reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. W swoim orzecznictwie zarówno Sąd Najwyższy, jak i sądy powszechne przyjmują, że za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy w pierwszej kolejności uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową stron, zaś "rażące naruszenie interesów konsumenta" polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04. Pr. Bankowe 2006/3/8/). Działanie wbrew "dobrym obyczajom" w rozumieniu powołanego wyżej przepisu w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są zatem przykładowo działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Jeżeli chodzi o rażące naruszenie interesów konsumenta to przyjmuje się, że występuje ono wówczas, jeżeli postanowienie umowne poważnie, znacząco odbiega od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron.

Art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru opisanego w treści przepisu (ust. 1). Ustęp 2 ww. artykułu przewiduje, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, zaś ustęp 3 wprowadza sankcję naruszenia ustępu 1, przewidując, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu.

Przez całkowitą kwotę kredytu, zgodnie z art. 5 pkt 7 u.k.k., rozumie się zaś maksymalną kwotę wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, sumę wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

W ocenie Sądu, z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, by ujawniły się okoliczności, które nakazywałyby przyjąć, że klauzule umowne mają charakter abuzywny. Mając na uwadze, że całkowita kwota kredytu (pożyczki) udzielonej pozwanemu wyniosła 4,500 zł i miała być płatna w ciągu 30 dni, Sąd dokonał stosownego przeliczenia wartości wynikających z umowy stron według ustawowego wzoru i stwierdził, że pozaodsetkowe koszty kredytu obciążające pozwanego nie przekraczały w stanie sprawy ustawowej wysokości, a tym samym zarzut pozwanego nie mógł zostać uznany za uzasadniony.

Pozwany był zobowiązany spłacić kwotę kapitału jako udzielonej pożyczki. Nadto, strona powodowa była uprawniona do dochodzenia odsetek umownych oraz prowizji w wysokości wskazanej w umowie, ww. świadczenia dodatkowe zostały zastrzeżone w umowie w dopuszczalnych granicach określonych przez przepisy. Zaznaczyć należy przy tym, że ustawodawca wyraźnie dopuścił możliwość ustalenia pozaodsetkowych kosztów kredytu we wskazanej wysokości, a co za tym idzie brak jest podstaw do uznania ich za nadmierne w stopniu świadczącym o ich sprzeczności z dobrymi obyczajami. Ograniczenia uregulowane w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, stanowiąc mogą wskazówkę przy ocenie, czy pozaodsetkowe koszty w umowie pożyczkowej lub kredytowej nie są nadmierne. Maksymalna wysokość wskazanych kosztów w przypadku umowy zawartej przez pozwanego, stosownie do art. 36a powołanej ustawy, nie mogłaby przekroczyć całkowitej kwoty pożyczki, a sytuacja taka nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Wskazać należy, że przepisy ustawy pozwalają stronie powodowej na pobieranie powyższych opłat stanowiących pozaodsetkowe koszty kredytu, przy czym pozwany na ich pobranie zgodził się, a także został wyraźnie poinformowany o ich wysokości przed zawarciem umowy. Pozwany, zawierając umowę miał pełną wiedzę o wysokości opłat, które obowiązywały go uiszczyć, gdyż zostały one precyzyjnie i jednoznacznie wskazane w umowie. Od konsumenta, decydującego się na zawarcie umowy należy wymagać również odpowiedniego poziomu staranności i rozważli. W

niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw, aby przyjąć, że wierzyciel pierwotny, zawierając z pozwanym umowę pożyczki, wykorzystał jego niewiedzę lub naiwność, zmierzał do dezinformacji, czy też wywołał jego błędne przekonanie co do wysokości spłaty. Zestawiając powyższe okoliczności z ogólną zasadą prawa zobowiązań, zgodnie z którą umów należy dotrzymywać, nie sposób uznać zachowania strony powodowej za sprzeczne z dobrymi obyczajami (zasadami współżycia społecznego) w rozumieniu art. 5, art. 58 § 2, art. 353¹ oraz art. 385¹ k.c.

Nie było też podstaw do przyjęcia z urzędu, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu. Pozwany uznał roszczenie z 4 sierpnia 2017 r. w dniu 3 września 2018 r., co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. spowodowało przerwę biegu terminu przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata od dnia wymagalności. Termin przedawnienia z chwilą postawienia wierzytelności z tytułu zawartej ugody w stan wymagalności rozpoczął swój bieg od nowa zgodnie z art. 124 § 1 k.c.

Pozwany nie wykazał żadnych okoliczności podważający zasadność powództwa. Skoro pozwany zawarł umowę pożyczki, a następnie ze stroną powodową zawarł ugode, której warunki w sposób precyzyjny i jednoznaczny określały zasady spłaty zadłużenia, to zgodnie z treścią umowy, na podstawie art. 917 k.c. i art. 720 k.c. oraz 354 k.c., powinien zadłużenie to spłacić.

W konsekwencji Sąd powództwo uwzględnił w całości. Podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do tych przepisów, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strona powodowa prawidłowo skapitalizowała odsetki, nie było również wątpliwości odnośnie do wymagalności roszczenia, gdyż nawet przyjmując niewykazanie przez powoda skutecznego wypowiedzenia umowy ugody, za wypowiedzenie umowy należy uznać doręczenie pozwanemu odpisu pozwu. Wobec tego Sąd zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem pozwu.

W punkcie II wyroku Sąd postanowił w przedmiocie kosztów procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, zatem należą jej się w całości koszty procesu. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.800 zł – ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 265 ze zm.) oraz 82 zł opłaty sądowej obliczonej dla pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. z 2019 roku poz. 785 ze zm.).

(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) (...) (...)

3. (...)

G., (...)

(...)